

album om te koesteren. De band werd beste nieuwkomer genoemd door de leden van de Classic Rock Society en met hoogtepunten als Shadow en The Beggar's Song nog nadreunend in je achterhoofd, is het goed voor te stellen dat ze ook dit jaar weer in de prijzen zullen vallen.

Info: www.touchstonemusic.co.uk.

Monica Meijer

TROCARN

Trocarn II

(ATHOME PRODUCTION)

Trocarn is een Frans / Zwitserse prog-band die in 1977 hun enige gelijknamige album uitbrachten. Sinds 2001 is Christian Fues (gitaar, bas, toetsen, drumprogramming en zang) bezig met een heruitgave van die plaat. In plaats van de originele opnamen op te poetsen, koos hij er voor om de muziek opnieuw op te nemen, gebruik makend van de huidige technologie. Heeft hij hier slim aan gedaan? Nou, ja en nee. Ik ken de LP niet maar het had me wel leuk geleken om vergelijkingsmateriaal in handen te hebben, bijvoorbeeld in de vorm van een bonus-CD. De muziek ademt nog wel de sfeer uit van de jaren 70, maar het klinkt voor mij op deze manier allemaal net iets té gekunsteld. Twee voorbeelden: de drums komen uit een doosje, de viool in het openingsstuk Le Naïf is gesampled. Ik vind dat een beetje jammer want de muziek is zeer behoorlijk. Het is sterke symfo met mooie melodieën en goed gespeelde instrumentale passages. Zang (van Christian Fues en Melanie Fues) wordt sporadisch ingezet. Van de oude band is, naast Fues, alleen toetsenman Christian Pidoux over en die speelt nog niet eens op alle nummers mee. Vooral een nummer als La Petite Fille de L'Air, dat niet op de LP staat, kent een aantal prachtige onderdelen. Jonathan klinkt jazzy door de toevoeging van saxofoon. Dat had van mij niet zo gehoeven: het overheerst de muziek direct zo. Hoogtepunt is het lange, bijna 21 minuten durende La Paysan dat zeer afwisselend is met gave gitaarsolo's en een fraai einde. Het is een mooi initiatief om deze sterke muziek weer uit te brengen maar persoonlijk zou ik het toch iets anders hebben gedaan. Website: www.athome.ch.

Paul Rijkens

UNINVITED GUEST

Malice In Wonderland

(MADDENING MEDIA MAD003A-CD)

Moet ik dit serieus nemen? Een afbeelding van de band deed al het ergste vermoeden. Kleding uit de tijd van Mozart, aangeplakte horentjes en vooral die schminck. Teksten als "best voice in UK goth, hottest new goth band" dragen ook al behoorlijk bij aan mijn achterdocht. Ik zal je

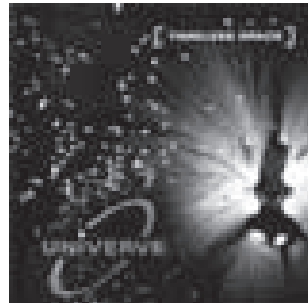
drie titels geven van nummers die ik nooit meer wens te horen: Strange Gothic Romance, Jack Dandy en The Law Of The Playground. Het eerste is een Weense wals, het tweede een Ragtime Piano Joe herinnering en het derde een proclamatie. Dit alles met een soort Pet Shop Boys zang. Het is bizar en het is potsierlijk. Of is het bedoeld als een stukje humor van deze ongevraagde gast? In dat geval zou ik zeggen: schoenmaker blijf bij je leest. De overige negen nummers zijn geen reden om die drie belachelijke probeersels te doen vergeten. Ook de bonus cover track Double Dare van Bauhaus kan er niets meer aan veranderen. De bandnaam is een profetische ingeving geweest. Zul je straks zien dat ze op Lowlands staan en als excentriekelingen de hemel in geprezen worden.

Bert Treep

UNIVERVE

Timeless Space

(FUEGO 1544-2)

Dat smaken verschillen bewijst de carrière van de in 2006 opgerichte Duitse formatie Univerve. Terwijl de band de tweede prijs in de categorie beste progressieve band won tijdens de Duitse Rock en Popprijs en diverse positieve kritieken ontving voor hun debuutalbum Timeless Space, is ondergetekende helemaal niet onder de indruk van het geluid dat het vijftal laat horen. Hoewel men een aantal gevarieerde nummers laat horen, komt het niveau nauwelijks boven dat van een gemiddeld voorprogramma, zo een waarvan je hoopt dat het optreden snel afgelopen is en dat je de groep nooit meer tegen zult komen. Zangeres Nora Saadhoff heeft een opvallende stem en wordt hierom geroemd, maar de kans bestaat ook dat haar kille timbre je gaat irriteren. Ondanks het feit dat de bandleden zelf hun muziek bestempeld als New Progressive Groove Sound is er nauwelijks iets van symfonische of prog-invloeden te bespeuren. Alleen het gitaarwerk klinkt soms een beetje Saga-achtig. Wel speelt de band leentjebuur bij allerlei andere muziekstromingen en doen enkele nummers sterk denken aan jaren 80 pophits, zoals die van Duran Duran. Wanneer je Univerve progressief noemt, zou je dat hooguit onder de noemer progpop kunnen doen, of eventueel als melodieuze poprock. De vraag is dan ook of de bespreking van de CD wel in dit blad thuishoort. Omdat andere critici de muziek van de band wel in het betreffende hokje weten te plaatsen, lijkt een recensie toch gerechtvaardigd, maar een aanrader is het mijns inziens geenszins. Maar goed, dat is dus een kwestie van smaak.

Info: www.univerve.de.

Monica Meijer

URIEL

Arzachel

EGG

The Metronomical Society

(EGG ARCHIVE CD69-7201 / 02)

Het verhaal van de Canterbury bands Uriel en Egg blijft interessant. In de jaren 60 besloten de schoolmaatjes Dave Stewart (toetsen), Steve Hillage (gitaar, zang) en Mont Campbell (bas, zang) een bandje te beginnen. Na een advertentie in Melody Maker kwam daar Clive Brooks (drums) bij en al gauw ging het psychedelisch loos tijdens allerlei concerten. Na een tijdje besloot Hillage terug naar school te gaan om eindexamen te doen en ging het overgebleven trio verder als Egg. Out of the blue kreeg deze band de gelegenheid een album op te nemen waarvoor ze... Steve Hillage terugvroegen. Dat debuutalbum werd uitgebracht onder de bandnaam Uriel en deed helaas helemaal niets ondanks de vele overeenkomsten met The Nice (een toendertijd zeer populair bandje van ene Keith Emerson), vooral door het orgelspel van Stewart. Hillage verdween weer en Egg was terug. Deze band bleek in staat drie LP's te fabriceren (Egg, The Polite Force en The Civil Surface), waarna ze door gebrek aan succes uit elkaar vielen. In de jaren daarna verschenen de verschillende leden in allerhande Canterbury bands en hadden soms aardig succes (Hillage bijvoorbeeld met System 7). Ondertussen groeide de cultstatus van de albums. Arzachel van Uriel is nu heruitgebracht, opgepoetst en aangevuld met een aantal demo's en een live-opname. Het gaat hier om echte psychedelische / progressieve blues die eigenlijk alleen speciaal is door het al gememoreerde toetsenspel van Dave Stewart en het feit dat als je goed luistert je al iets kan horen van het geniale gitaarspel van Steve Hillage. The Metronomical Society bevat een radio-uitzending en live-opnames van Egg uit de periode 1969 - 1972. Als je de reguliere CD's van Egg tof vindt dan heb je hier een prima aanvulling voor je eierencollectie aan. De nerveuze prog, vol met breaks en neuzilge zang met wederom een hoofdrol voor het orgeltje van Dave Stewart, komt ook live goed naar voren, dus swingen maar.

André de Waal

VANGELIS

El Greco (Soundtrack)

(POLYDOR 06025 1760670 B)

Zo horen we jaren maar weinig van de Griekse grootmeester en zo komen er vlak achter elkaar twee albums uit: Blade Runner Trilogy (zie iO 78) en de soundtrack van de film El Greco. Wel dient gezegd te worden dat Blade Runner Trilogy voor tweederde uit oude opnamen bestaat. El Greco dient niet verward te worden met de gelijknamige CD uit 1998. Dat was een tribute aan

het adres van de schilder Domenikos Theotokopoulos uit Kreta die van de Spanjaarden de bijnaam El Greco (De Griek) kreeg. Deze soundtrack bevat de muziek uit een film over diens leven. Vangelis herhaalt hier het orkestrale geluid van albums als 1492, Conquest Of Paradise en Alexander en vermengt dit met de Griekse sfeer die het album uit 1998 kenmerkte. De CD kent achttien delen waarvan er drie traditionals zijn. De overige vijftien stukken zijn pure solowerken. Wel wordt hij deels bijgestaan door The Choir Of The Greek Radio And Television. Dat speelt direct een grote rol in het eerste deel. Dit is zo'n typische Vangelis-compositie die qua melodie aan Hymne van de CD Opera Sauvage herinnert. Aan het einde - in Part 18 - keert dit thema terug en speelt Vangelis piano. De orkestrale tracks zijn warm en intrigerend. Vooral Part 3, 4, 12 en 17 kennen een meesterlijke sfeer. Soms wordt deze wat dramatischer, zoals in Part 6 en 9. Een enkele keer zijn samples te horen van Griekse instrumenten of een harp, maar (elektronische) strijkers blijven het merendeel van de klanken vormen. De nieuwe muziek op Blade Runner Trilogy vond ik wat wisselvallig, maar met deze prachtige CD is Vangelis weer helemaal terug.

Paul Rijkens

VIRON

Ferrum Gravis

(METAL HEAVEN 00048/ROUGH TRADE)

Ferrum Gravis is Latijns voor zwaar ijzer, oftewel heavy metal. En dat is precies wat je voorgeschoteld krijgt van Viron. De band's statement is: Veel fans vinden dat de metal zich in een verkeerde richting ontwikkelt: Nu-Metal, Italiaanse en / of Duitse Happy Metal, Black Metal en Female Opera Styled Vocals. Zij willen nog graag de klassieke metal horen, zonder dat het gedateerd klinkt. Aan die wens wil het Duitse Viron graag voldoen en dat doen ze ook met Ferrum Gravis. Dus de liefhebbers van Metallica vallen hier beslist geen buil aan. Aangezien deze recensie in een tijdschrift staat dat als ondertitel heeft 'over progressieve rockmuziek' is het niet evident om er te veel ruimte aan te besteden. De reden om toch onze oortjes even te spitsen is de epic van het album: Sniper. Een kleine 12 minuten lang is het tempo niet in de trash stand maar wordt er melodieuze gemusiceerd in een stijl die liefhebbers van verschillende genres zal aanspreken. Progmetal, melodieuze hardrock, melodieuze metal, you name it. Helaas is dat nummer niet op de MySpace pagina van de band te horen (viron1) maar misschien als nummer te downloaden op iTunes?

Bert Treep

VISIONS OF ATLANTIS

Trinity

(NAPALM RECORDS NPR 200)

